

Tyvik AS (Org.nr. 946 093 548)
Einernv. 61
1405 Langhus

Langhus 26. mai 2006.

Riksadvokaten
Stortorvet 2
0155 Oslo.

ANMELDELSE

Vi ber herved om at direktør Jørgen Smith, Suhms g 30, 0362 Oslo, settes under tiltale for overtredelse av:

Strl §123

Ved at han som offentlige tjenestemann har misbrukt sin stilling slik at han ved foretagelse eller unnlattelse av tjenestehandlinger har krenket Tyvik AS og Arne Kristiansens rett

Grunnlaget er følgende forhold eller medvirkning hertil:

Den 30 november 1990 leverte Arne Kristiansen inn søknad om patent. Rettighetene etter patentsøknaden er senere blitt delt mellom Arne Kristiansen og Tyvik AS, de fornærmede.

I brev av den 9. desember 1996 til fornærmede beklaget anmeldte forsinkelsen mht arbeidet med patentsøknaden, og lovet at saken ville bli gitt prioritet.

Se bilag nr 1: Brev av den 9. desember 1996 fra anmeldte til fornærmede

I brev av den 16. desember 1996 til fornærmede, uttalte saksbehandler Trygve Svendsen – uten grunnlag – at patentsøknadens gjenstand bare var en teoretisk idé og ikke kunne virke i praksis.

Se bilag nr 2: Brev av den 16. desember 1996 fra Patentstyret til fornærmede

Den 16. november 1999 ble patentsøknaden henlagt, av saksbehandler Svendsen.

Årsaken til henleggelsen var at Patentstyret mente at Kristiansen ikke hadde overholdt en svarfrist. Patentstyret hadde gitt en frist for innsending av prøve. Kristiansen besvarte Patentstyrets brev innenfor fristen, mens Patentstyret på sin side ventet med å hente den rekommandert sending til etter at fristen var gått ut, og 14 dager etter å ha mottatt melding om at rekommandert sending var innkommet.

Etter inngrep fra Sivilombudsmannen ble saken gjenåpnet.

I brev av den 30. august 2001 uttalte saksbehandler Svendsen at idéen ikke ville virke godt nok – igjen uten faktisk eller rettslig grunnlag.

Den 2. oktober 2001 ble patentsøknaden avslått av saksbehandler Svendsen, begrunnet i at patentsøker ikke har kunnet "...overveiende sannsynliggjøre at søknadsgjenstanden

virker etter sin hensikt..." Kravet om "overveiende sannsynliggjort" hører ikke hjemme i patentretten. Avslagsgrunnlaget har således ikke hjemmel i lov,¹ noe anmeldte er kjent med.

Avslaget ble straks klaget inn til Patentstyrets 2. avdeling, hvor saken – etter nesten fire års saksbehandling – ble ferdigbehandlet høsten 2005.

Den 14. november 2005 besluttet 2. avdeling at søknaden igjen skulle realitetsbehandles i 1. avdeling. Saken ble sendt tilbake til ny behandling – hos den samme saksbehandler som minst to ganger tidligere hadde fattet (negative) vedtak i saken.

Fornærmede protesterte på at den samme saksbehandleren igjen skulle ha ansvaret for saken. Svaret fra patentjuridisk seksjon er alarmerende.

Patentjuridisk seksjon uttaler i sitt svar av den 2. februar 2006 bl.a. at i og med at en saksbehandler ikke har noen egeninteresse (en forutsetning som i seg selv verken er kontrollert eller kontrollerbar) i saksbehandlingen og utfallet av denne, så vil saksbehandleren heller aldri være inhabil.

Se bilag nr 3: Brev av den 2. februar 2006 til fornærmede

Juristen ved patentjuridisk seksjon vet at dette er gal lovforståelse, men forsøker likevel å villedde fornærmede til å tro på denne rettsstridige forståelsen av loven.

Det er meget alvorlig når patentjuridisk seksjon beskriver gjeldende saksbehandlingspraksis for fornærmede:

Det er gjeldene praksis i Patentstyret at saken sendes tilbake til den opprinnelige saksbehandler etter avgjørelse i annen avdeling, dersom saken skal viderebehandles i første avdeling.

Gjeldende praksis er i strid med loven objektive bestemmelse, jf styreloven §6, første og annet ledd, og domstollovens §§106-108, og er selvsagt til stor skade for fornærmede. I og med at man forutsetter at anmeldte og hans saksbehandlere kjenner loven, må vi konkludere med at gjeldende praksis er et kontinuerlig forsettlig lovbrudd, og at det utøves av de ansatte i full forståelse med anmeldte.

Det er også verdt å understreke at saksbehandler har nektet å se prinsippet demonstrert, og at anmeldte og saksbehandleren avslø innbydelse til demonstrasjon av den patentsøkte fremdriftsmetoden.

Patentstyret og anmeldte har – som vist – gjennom hele perioden vist en sterk uvilje til å avslutte saken.

Et meddelt patent kan opprettholdes i 20 år, etter at søknad ble inngitt. Det gjenstår i underkant av 5 år av denne perioden. Søknaden er per i dag - 15 år senere – ikke ferdig behandlet i Patentstyret. Det foreligger altså intet vedtak som avslutter saken, og det er lite som peker i retning av at det vil foreligge et endelig vedtak før perioden på 20 år har passert.

15 års saksbehandling overskrider normal saksbehandlingstid med omkring 13 år. Den lange tiden som har gått skyldes ikke dårlige arbeidsforhold, underkapasitet, etc. i Patentstyret. Gjennom de beviser som foreligger, vil det derimot bli evident at treneringen skyldes en aktiv motstand fra den anmeldte og hans saksbehandlere mot å gi patent, uvisst av hvilken grunn.

¹ NU (1963): 6, Oslo 1964, s. 101-102.

Den anmeldte er direktør for Styret for det industrielle rettsvern (Patentstyret), har det overordnede ansvaret for administrasjonen av Patentstyret, og er således ansvarlig for den straffbare trenering som her er påvist.

Embetsforsømmelsen består av å unnlate å sørge for at de ansatte i Patentstyret er tilstrekkelig informert om de legale, faglige og administrative premisser for sitt arbeid, og å unnlate å se til, ved hjelp av administrative rutiner og en adekvat arbeidsledelse, at Patentstyrets oppgaver fylles innenfor loven og innen rimelig tid.

Den modell som Patentstyret bekjenner seg til ved vurderingen av en patentsøknad, er forholdet mellom problemet og dets tekniske løsning, jfr. Are Stenvik: *Patentrett*, 1999.

Se bilag nr 4: Utdrag av Are Stenvik, *Patentrett* (1999) s. 212 - 215

Anmeldtes manglende instruksjon av saksbehandlerne vises blant annet av at denne modellen blir fraveket og uvedkommende momenter blir lagt til grunn for saksbehandlingen, som f.eks. «finner *ikke* å kunne virke i praksis», jfr. Patentstyrets brev av 16. desember 1996 (bilag nr 2).

Ved å tillate denne vilkårligheten har anmeldte ført Patentstyret bort fra faglighet og forutsigbarhet og dermed fra det å kunne utføre sin oppgave slik det er forutsatt i Patentstyrets konstitutive lov av 1910.

Anmeldte har ikke vært uvitende om saksbehandlingens status, jfr. hans brev av 9. desember 1996 (bilag nr 1).

Ved et møte ca. 1994-95 var saksbehandleren uvillig til å se en demonstrasjon av en liten modell som viste at prinsippet virket. Til en demonstrasjon av en større modell, 2 m lang, 320 kg, 6. desember 2001 ved Høgskolen i Vestfold var anmeldte invitert med saksbehandleren. Begge meldte avbud.

Både de subjektive så vel som de objektive straffbarhetsvilkår er oppfylt.

Strl § 125

Ved at anmeldte har forledet eller tilskyndet noen ham i offentlig tjeneste underordnet til å forbryte sig i denne tjeneste, eller har bistått ham dermed eller med forsett har latt ham gjøre det eller at anmeldte har misbrukt sin offentlige stilling til å tilskynde en annen offentlig tjenestemann til forbrytelse i tjenesten eller til å bistå ham dermed.

Grunnlaget er følgende:

Som beskrevet under strl §123

Strl § 324

Ved at han som offentlige tjenestemenn har unnlatt forsettlig å utføre sin tjenesteplikt eller ved at han på annen måte forsettlig har overtrådt sine tjenesteplikter, hvor han til tross for flere advarsler har utvist rettsstridig forsømmelighet og skjødesløshet ved utførelse av sine tjenesteplikter.

Grunnlaget er følgende:

Som beskrevet under strl §123.

* * *

Fornærmede ber også om at det blir gjort etterforskningskritt mot leder av patentjuridisk seksjon, så vel som mot saksbehandler Trygve Svendsen og patentavdelingens direktør, begrunnet i medvirkning til straffbare handlinger.

Det foreligger rimelig grunn til å undersøke om det foreligger straffbart forhold, jf strpl §224, første ledd, og vi ber adekvat påtalemyndighet om å foreta de nødvendige skritt.

På egne og Tyvik AS' vegne

A handwritten signature in black ink that reads "Arne Kristiansen". The signature is written in a cursive, slightly slanted style.

Arne Kristiansen
Styreformann

Langhus den 26 mai 2006

Arne Kristiansen
Einervn 61

BILAG

1405 LANGHUS

Vår ref. : 96/02973
Deres ref. :
Tlf. saksbeh. :

Dato : **09 DES. 1996**

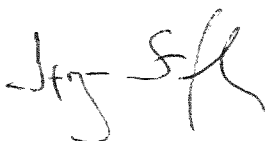
PATENTSØKNAD NR. 905214

Jeg viser til brev av 27.11.1996, der De beklager Dem over den lange saksbehandlingstiden for ovennevnte patentsøknad.

Jeg har innhentet opplysninger fra patentavdelingen, som viser at en av årsakene til at behandlingen av søknaden har strukket ut i tid, har vært et uheldig sammenfall av utskifting av personell og økning i antallet saker på det aktuelle tekniske området.

Jeg beklager forsinkelsen. Saken vil nå bli gitt prioritet.

Med vennlig hilsen

Jørgen Smith
Direktør

Arne Kristiansen
Einervn. 61
1405 Langhus

BILAG 2

Behandlermedlem: MR

Søknad nr : 905214
Deres ref :
Tlf saksbeh. : 22 38 75 07

Dato : **16 DES. 1996**

Patentsøker : Arne Kristiansen
Klasse : B 63 H
Svarfrist¹ : 3 mnd fra dato

UTTALELSE VEDRØRENDE PATENTSØKNAD 905214 (må oppgis ved svar)

Først skal bemerkes at undertegnede igjen har overtatt ansvaret for behandlingen av den IPC-klasse søknaden hører inn under.

Deres besvarelse av 23.05.96 er nøye studert, men man kan ikke se at dette svar bringer søknaden noe nærmere en godkjennelse. Problemet i denne sak, er at De presenter en teoretisk idé som inntil nå 4 saksbehandlere med sivilingeniørkompetanse finner *ikke* å kunne virke i praksis.

Det skal siteres fra PL § 1:

“Den som har gjort en oppfinnelse som kan utnyttes industrielt, eller den som oppfinnerens rett er gått over til, har i overensstemmelse med denne lov rett til etter søknad å få patent på oppfinnelsen og derved oppnå enerett til å utnytte den i nærings- eller driftsøyemed.”

I begrepet “utnyttes industrielt”, ligger blant annet at oppfinnelsen skal ha såkalt “teknisk effekt”. Dette betyr igjen at oppfinnelsens særlige formål skal kunne virkeliggjøres slik at det tekniske problem oppfinnelsen vedrører er løst. Det må for fagmannen være i det minste sannsynlig at den påståtte effekt virkelig kan oppnås ved oppfinnelsens utøvelse.

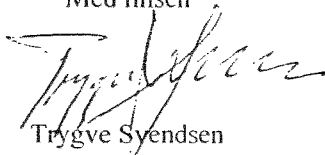
Når søkeren ikke kan overbevise Patentstyret med sin teoretiske argumentasjon, gjenstår den mulighet enten å la en uavhengig forskningsinstitusjon gjøre forsøk med gjenstanden slik den er presentert i kravene, eller å sende inn en funksjonsdyktig modell som Patentstyret kan teste.

Testing utført av søkeren selv anses ikke å være fyldestgjørende.

De får nå en siste mulighet til å la utføre forsøk eller sende inn modell i henhold til PF § 28. Den ovennevnte frist vil ikke bli forlenget.

Kommer svar inn uten at PF § 28 er oppfylt, vil søknaden umiddelbart bli fremmet til avslag.

Med hilsen

Trygve Syendsen

¹ Svar må være innkommet til Patentstyret senest fristens siste dag. Umlater søkeren å avgi uttalelse eller forta handling for rettelset av anmerket mangel innen fristens utløp, vil søknaden bli henlagt, dog med mulighet for gjenopptagelse, jf patentlovens § 15 og patentforskriftene § 44. Ytterligere opplysninger finnes i “Forskrift om innlevering av dokument og betaling av avgift til Styret for det industrielle rettsvern”. Denne kan fås ved henvendelse til postekspeksjonen i Patentstyret.

BILAG 3

TIL:
Arne Kristiansen
Einerveien 61
1405 LANGHUS

DIREKTE TELEFON: 22387567

VAR REF.: 19905214

DERES REF.:

DATE (AAAA-MM-DD): 2006.02.02

Postboks 8160 Dep.
0033 Oslo

SVAR PÅ HENVENDELSE I SØKNAD NR. 1990 5214

Københavngaten 10

Jeg viser til Deres brev av 2005.12.05 og 2005.12.32 med anmodning om endring av saksbehandler i patentsøknad 1990 5214 og 2001 5844. Som begrunnelse for Deres anmodning anføres § 6 første og annet ledd i Lov om Styret for det Industrielle Retsvern, heretter kalt Styreloven.

+47 22 38 73 00

Patentavdelingen kan ikke se at det foreligger hjemmel for å kreve endring av saksbehandler ved behandling av de aktuelle søknadene. Etter vår vurdering er saksbehandleren ikke inhabil etter Styreloven § 6 første ledd som henviser til habilitetsreglene i Domstolsloven eller Styreloven § 6 annet ledd.

+47 22 38 73 33

+47 22 38 73 01

Det foreligger ingen omstendigheter som er egnet til å svekke saksbehandlerens tillit i denne saken. Patentstyrets saksbehandlere skal objektivt holde den patentsøkte oppfinnelsen opp imot patenterbarhetskravene i Patentloven. Dersom søkerens oppfinnelse oppfyller kravene har søkeren etter loven krav på beskyttelse. Saksbehandleren har ingen egeninteresse i utfallet av søknadsbehandlingen. Et avslag vil dermed ikke ses som en omstendighet som er egnet til å svekke saksbehandlerens tillit i forhold til andre gangs behandling av en søknad. Styreloven § 6 første ledd og Domstolslovens habilitetsregler kommer dermed ikke til anvendelse.

mail@patentstyret.no

www.patentstyret.no

Styrelovens §6 annet ledd regulerer at en saksbehandler ikke kan være med å ta avgjørelser i både første og annen avdeling, og sikrer dermed søkeren en mulighet for overprøving av en annen saksbehandler. Det er gjeldene praksis i Patentstyret at saken sendes tilbake til den opprinnelige saksbehandler etter avgjørelse i annen avdeling, dersom saken skal viderebehandles i første avdeling. Det skal påpekes at søker selvfølgelig har ny klagemulighet ved et eventuelt nytt avslag i første avdeling.

8276 01 00192

971526157 MVA

Med hilsen

Hedda Thorud

Patentjuridisk seksjon

På samme måte som i van Heusen-saken la førstvoterende ved skjønnsutøvelsen vekt på objektive momenter. Han la vekt på at oppfinnelsen tilfredsstilte et *behov* som hadde foreligget i noen tid, og at oppfinnelsen innebar et *teknisk fremskritt*. Det sistnevnte momentet vil ofte falle sammen med en oppnådd kommersiell suksess, slik som i van Heusen-saken. Der nye i Fabersaken var først og fremst at det uttrykkelig ble lagt vekt på *de samfunnsmessige hensyn* som kan tale mot å gi patent, som er mindre tungtveiende på et spesielt og begrenset område, enn på mer sentrale områder. Kravet til oppfinneshøyde skal altså appasses etter forholdene på det aktuelle tekniske området – oppfinneshøydekravet relativiseres; det kan være nokså strengt på noen områder og mildere på andre. Denne interesseavveiningen, mellom hensynet til vern for den inventive innsats på den ene siden og hensynet til allmenheten på den andre siden, stemmer godt overens med uttalelsene fra motivene til 1967-loven, som ble gjengitt i punkt a ovenfor.

e) *Fremgangsmåten ved utøvelsen av skjønnet*

Skjønnsutøvelsen må ta utgangspunkt i det som er den rettslig relevante problemstillingen: *Var oppfinnelsen nærliggende for en gjennomsnittsfagmann*. Det er naturlig å starte med en analyse av hva oppfinnelsen består i, slik førstvoterende gjorde i Fabersaken. Denne analysen må ta utgangspunkt i patentkravene, som skal tolkes i samsvar med vanlige tolkningsnormer (kapittel IX, 3). Deretter må en ta stilling til hvem som skal anses som gjennomsnittsfagmannen på vedkommende område, og hvilke egenskaper han er i besittelse av (punkt 5 ovenfor). Når disse elementene er lagt på plass, kan selve analysen av oppfinneshøyden starte.

Ved vurderingen av om oppfinnelsen var nærliggende, kan det være nyttig å ta utgangspunkt i *det nærmeste motholder*. Dette står riktignok ikke i noen særstilling rettslig sett – bedømmelsen av oppfinneshøyden skal skje i forhold til teknikkens stand i sin helhet – men det nærmeste motholder vil representere det naturlige utgangspunktet for den imaginære fagmannen som utgjør målestokken for vurderingen. Som det nærmeste motholder er det naturlig å anse det dokumentet (eller en annen informasjonsbærer) som ville gitt det beste utgangspunktet for en fagmann som skulle frem til oppfinnelsen. Ofte vil det være det motholder som har flest strukturelle trekk til felles med oppfinnelsen. Men det kan også være det motholder som viser den samme eller en liknende virkning.

En realistisk bedømmelse tilsier at rettsanvenderen forsøker å sette seg i gjennomsnittsfagmannens sted når han skal vurdere om oppfinnelsen var nærliggende. En fagmann vil normalt innrette sin virksomhet mot å løse tekniske problemer. På grunnlag av den kunnskapen han har om teknikkens stand, vil han først identifisere *problemet*, deretter finner han *løsningen*. Det kan være nyttig å gå frem på samme måte når en skal vurdere om oppfinneshøyde foreligger.

I EPO anvendes konsekvent den såkalte «problem-and-solution approach». Etter praksis fra Boards of Appeal er ikke dette bare en hensiktsmessig tilnæringsmåte, men et rettslig bindende prinsipp. Det legislative grunnlaget for prinsippet er Rule 27 (1) (c) EPC, som oppstiller et krav om at oppfinnelsen skal beskrives i søknaden slik at «the technical problem ... and its solution can be understood»,¹¹⁴

Kjernen i «the problem-and-solution approach» er at oppfinneshøyden skal vurderes med utgangspunkt i det tekniske problemet oppfinnelsen løser fastsatt etter objektive kriterier. Objektiviteten skal sikres ved å ta utgangspunkt i det nærmest liggende mothold («closest state of the art»), og i lys av dette skal det fastsettes hvilket problem oppfinnelsen angår og løser. Fastsattelsen av problemet skjer ved en differansebetragtning; hvilke tekniske resultater oppnås ved utøvelse av oppfinnelsen som ikke ble oppnådd ved utøvelse av løsningen i det nærmeste motholder. Det å oppnå denne «differanseeffekten» er det relevante problemet. Det avgjørende spørsmålet blir så om *løsningen* av det relevante *problemet* var nærliggende for en gjennomsnittsfagmann med utgangspunkt i det nærmest liggende mothold.

I norsk rett finnes det ingen holdepunkter for å anse «problem-and-solution approach» som et rettslig bindende prinsipp. Det er imidlertid en hensiktsmessig fremgangsmåte som kan anbefales for de fleste tilfellers vedkommende.

For å finne det *problemet* oppfinnelsen løser, må oppfinnelsen sammenliknes med det nærmeste motholder. Det som oppnås med oppfinnelsen, ut over det som kunne oppnås med motholder, anses som oppfinnelsens *virkning*. *Problemet*, slik begrepet brukes her, var hvordan en kunne oppnå denne virkningen. Problemet kan for eksempel ha vært å øke utbyttet av en prosess fra 80 til 90 %, eller å fremstille et bestemt produkt uten bruk av elektrisk energi. Hvis det resultatet som oppnås med opp-

¹¹⁴ Se generelt om prinsippet Paterson 1992 s. 423 Hg. og Domeij 1998 s. 342 Hg.

finnelse, ikke avviker kvalitativt eller kvantitativt fra det som oppnås med motholder, må problemet anses å ha vært å fremskaffe et *alternativ* til eksisterende løsninger.

Spørsmål er blir deretter om det var nærliggende for gjennomsnittsfagmannen, med utgangspunkt i det nærmeste motholder, å komme frem til oppfinnelsen. Hvis *problemet* var kjent fra før, blir spørsmålet utelukkende om det var nærliggende å finne den *løsningen* som oppfinnelsen består i. Hvis problemet ikke var kjent, blir spørsmålet om det var nærliggende å identifisere problemet *og* deretter komme frem til løsningen. Begge deler må tas i betraktning. Oppfinnelseshøyden kan ligge både i identifiseringen av problemet og i selve løsningen.

I hvert enkelt tilfelle må en vurdere hvor stor veiledning fagmannen kunne finne i reknikkens stand. Hvis det fantes informasjon som pekte i retning av de endringer som er gjort i forhold til det nærmeste motholder, trekkes det i retning av at oppfinnelsen var nærliggende. Dette gjelder særlig hvis informasjonen fantes i det nærmeste motholder selv, eller tilhørte fagets alminnelige kunnskap. Hvis for eksempel oppfinnelsen går ut på at et element i motholder er erstattet med et annet element som i henhold til fagets alminnelige kunnskap har samme virkning (naturgummi er erstattet med skumgummi), taler det for at den var nærliggende. Hvis det på den annen side ikke fantes informasjon som pekte i retning av oppfinnelsen, eller hvis slik informasjon måtte hentes fra mer spesielle kilder, slik som fagarikler eller patentpublikasjoner, taler det for oppfinnelseshøyde. Jo flere publikasjoner det hadde vært nødvendig å kombinere for å komme frem til oppfinnelsen, desto sterkere blir argumenter for oppfinnelseshøyde.

Ved vurderingen av kombinasjonsoppfinnelser – oppfinnelser som består av kjente elementer satt sammen på en ny måte – må en legge vekt både på hvor fjerne områder («remote technical fields») elementene er hentet fra, og på hvor mange mothold det var nødvendig å kombinere for å komme frem til oppfinnelsen. Hvis fragmenter av oppfinnelsen er spredt på flere mothold (mosaikkmothold), eller motholdene er hentet fra andre områder av teknikken enn det oppfinnelsen gjelder, kan kravet til oppfinnelseshøyde være oppfylt selv om kombinasjonen er nærliggende når materialet først er samlet.¹¹⁵ Med andre ord for-

¹¹⁵ Se eksempelvis 2. avd. kj. 557/0 (NIR 1988 s. 454, kombinasjon av to kjente pumpe-systemer til en enhet ble ansatt patentbar), og 2. avd. kj. 533/0 (NIR 1987 s. 236,

ussetes gjennomsnittsfagmannen å ha *tilgang* til teknikkens stand i sin helhet, men han forventes bare å *ta i bruk* den kunnskap som har en viss tilknytning til det problem oppfinnelsen tar sikte på å løse, og som det var rimelig å ta i betraktning uten kunnskap om oppfinnelsen («without the advantage of hindsight»).

Det kan ikke stilles opp noen fast regel for hvor mange mothold fagmannen skal forusettes å kunne kombinere.¹¹⁶ Noen ganger kan det ha foreligget opplysninger som peker i retning av en kombinasjon, andre ganger ikke. Dessuten må det tillegges betydning om de motholdene det gjelder, tilhører et klart avgrenset fagområde eller ikke, om de gjelder samme problem osv.

Noen ganger kan en allerede på grunnlag av en slik analyse trekke en konklusjon. Det kan være at det forelå så klar informasjon som pekte i retning av oppfinnelsen, at den uten videre må anses nærliggende. Eller oppfinnelsen kan gå i en helt annen retning enn informasjonen pekte, eller til og med på rvers av eksisterende informasjon, slik at det fremstår som klart at den ikke var nærliggende for en gjennomsnittsfagmann. Men de færreste tilfeller er så klare. Særlig er det vanskelig i ettertid – etter at oppfinnelsen er gjort – å gjøre seg opp en sikker oppfatning om den var nærliggende for en fagmann på søknadsstidspunktet. Da må en undersøke hvilken veiledning de tidligere nevnte *objektive skjønnsmomenter* kan gi. Skjønnsmomentene kan deles inn i to grupper: momenter som sier noe om *hvor strengt* kravet til oppfinnelseshøyde bør stilles på det tekniske område det gjelder (punkt f); momenter som sier noe om *hvor nærliggende* oppfinnelsen var for en gjennomsnittsfagmann på vedkommende område (punkt g).

løsninger kjent fra hydrauliske anlegg ikke ansatt som avgjørende mothold ved søknad som gjaldt ventilasjonsanlegg). Fra europeisk praksis se T 9/82 IBM/Enclosure for data-processing apparatus [1997] EPOR 303 (hengsel fra hangarport er ikke ansatt relevant ved bedømmelsen av oppfinnelseshøyden for hengsel for datamaskiner).

¹¹⁶ Jf. dog *Kylin*. Bedømming av oppfinningshøyd. NIR 1995 s. 247-250 på s. 248-249, som fremhever at den såkalte tredokumentregelen kan gi betydningsfull veiledning i praksis: Hvis elementene i oppfinnelsen er hentet fra bare to mothold, vil det være vanskelig for søkeren å få patentet godkjent. Hvis derimot tre mothold må kombineres, må patentmyndigheten argumentere godt for å produsere et overbevisende avslag.